

Η επόμενη μέρα από τις πυρκαγιές

της Έρμας Βασιλείου

Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να περιγράψει κανείς τις φλόγες από το αποτέλεσμά τους, τη στάχτη. Και για τη στάχτη δεν υπάρχουν πολλά περιγραφικά, εκτός από το χρώμα της.

Ξημέρωσε βέβαια η επόμενη μέρα της 7ης Φεβρουαρίου, και η μεθεπόμενη, όπως θα ξημερώσουν κι άλλες. Και μέσα από την εικόνα της στάχτης; φάνηκαν τόσες άλλες, δυναμικές εικόνες, που ανασταίνουν την ψυχή, δίνουν φτερά στην καρδιά. Άνθρωποι ν' αναζητούν τους δικούς στα πύρινα τείχη, να βαδίζουν στη λάβρα του αέρα, που δεν ξεχώριζε τη μέρα εκείνη από τη λάβρα της φωτιάς, να ψάχνουν στις φλόγες με ασφαλένια θέληση να βρουν το γείτονα, να χάνουν αδιάφορα πολύτιμες στιγμές για να σώσουν τα κατοικίδια ζώα τους, να τα ευθανατίζουν ορισμένοι για να μην παρατείνουν τον πόνο τους, με κίνδυνο να χαθούν μαζί τους, να θυσιάζονται για τον δικό, να παγιδεύονται στις γλώσσες της καταστροφής... και ηλικιωμένα ζευγάρια να περιμένουν χέρι

με χέρι το τέλος της ζωής τους. Ξένοι να γίνονται δικοί. Από το δράμα στον ηρωισμό είναι το θαύμα μιας ζωής.

Η έννοια της εφήμερης ζωής που ζούμε τόσο έντονα σήμερα είναι περισσότερο μέρος μιας ομιλίας του άμβωνα. Δεν πρόκειται εδώ ωστόσο για τη γραμμή της ζωής και όσα θα φέρει ο τελειωμός της στον παράδεισο. Πρόκειται για την ίδια τη γραμμή που περνάει αυτή την ώρα από την κόλαση. Πρόκει-

ται για αυτό που κάνουμε το κάθε εκατοστό της ζωής μας, και που σ' αυτό μας παίρνει τόσο εύκολα η αυτοθυσία. Κι αυτή την καλή σχέση με τον γείτονα, αυτή τη θυσία, την γνωρίζουν πολύ καλά οι Αυστραλοί.

Με δύναμη πνεύματος, ράντισαν και πάλι το χώμα που άφησαν πίσω οι φλόγες. Με δάκρυ ή με πικρό χαμόγελο, η δύναμή τους ορθώθηκε πυρίμαχη, ανεξάντλητη. Θα επιστρέψουν, είπαν οι περισ-

σότεροι, θα κτίσουν και πάλι εκεί που τους πήρε η φωτιά το βιος. Στα κέντρα όπου συνάζονται για να σταθούν στα πόδια τους, η δύναμη του πνεύματος είναι φλόγα που ανασταίνει περισσότερο εμάς που δεν είδαμε το πέρασμα της κόλασης της 7ης Φεβρουαρίου.

Οι θηριωδίες της φύσης έχουν ένα τέλος, όχι όμως και αυτές των ανθρώπων. Και είναι με πληγές που επιστρέφει κανείς πάντα στα ενθύμια του νου για να σκεφτεί τι προκαλεί ο άνθρωπος στον άνθρωπο.

Συχνά, μπροστά στην τηλεόραση, ή ακούγοντας το ράδιο, είναι για να πάρουμε δύναμη από όσους έζησαν το κόκκινο φιλί του θανάτου. Μα ακόμα και τότε, ορισμένοι από μας δεν είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε.

Η μέρα που δεν αφήνει κανείς την σκληρή εμπειρία να γίνει απλά μια κακήθύμηση, η μέρα που ανασταίνεται η στάχτη, αυτή είναι η επόμενη μέρα. Η μέρα που θα ραντίσουμε με ό,τι μπορούμε τη γη εκείνων που την έχασαν. Η επομένη μέρα από τις πυρκαγιές είναι ακόμα για να σώσουμε.

**ΟΛΑ ΤΑ
ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΚΑΙ
ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!**

Όπου ανήκει η καρδιά σου...

1300 400 800
www.ubiworldtv.com